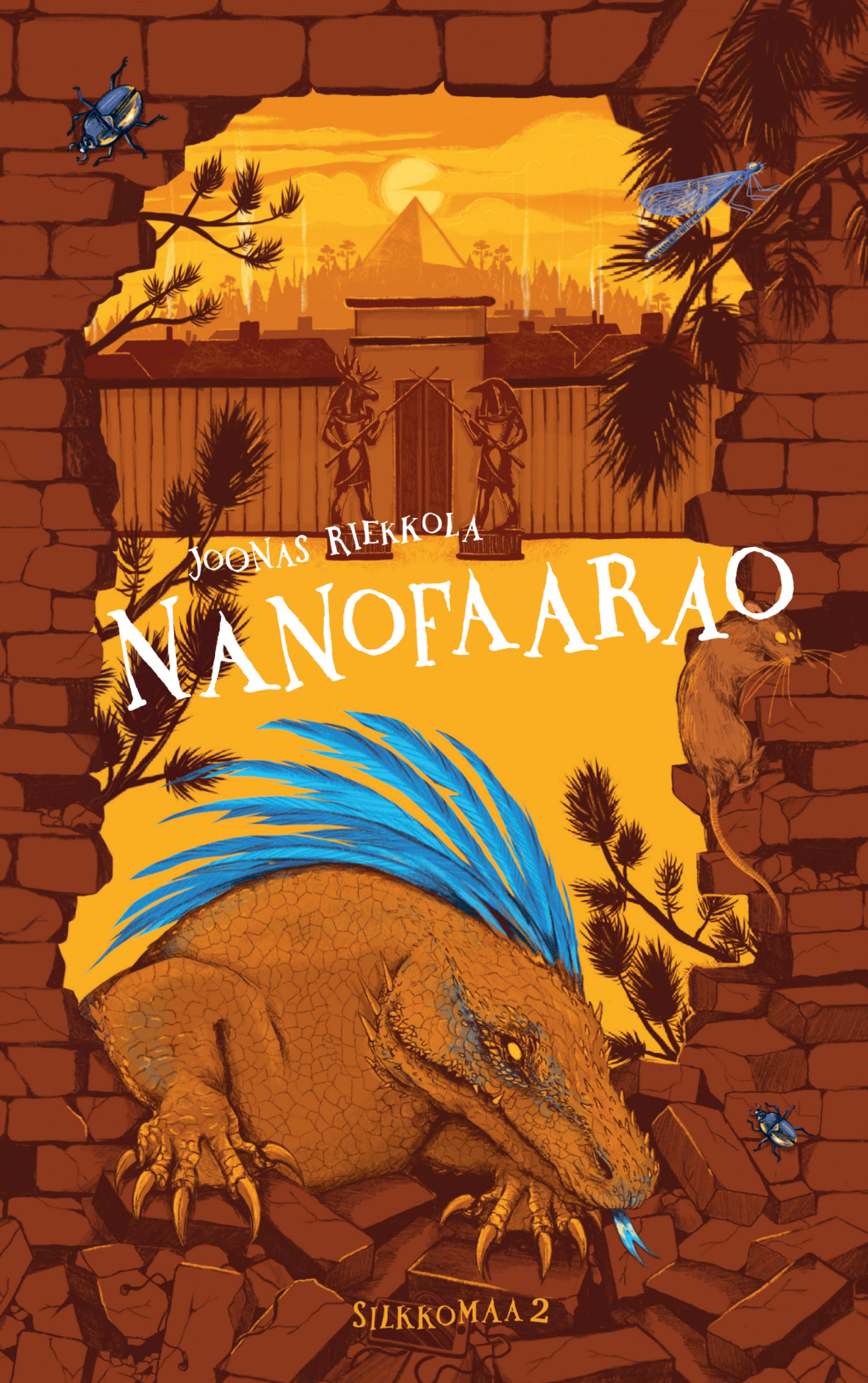

JOONAS RIEKKOLA

NANOFAARAO

SILKKOMAA 2

NANOFARRAO

Joonas Riekkola

NANOFAARAO

© 2023 Joonas Riekkola

Kannen suunnittelu: Karin Niemi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6992-8

Empulle, Ninnille, Kaisalle,
Riikalle, Solinalle ja Soljalle.

LUKU 1

"Onko täällä... Hei, odota!" Mies, jolle yritin puhua, jatkoi vain matkaa. Kuten kaikki muutkin ympärilläni. Ihmiset matelivat hitaana massana kohti kaupunkia ympäröivän puumuurin porttia.

Sitä vartioi kaksi tuimailmeistä patsasta. Puiset hahmot kohosivat tien molemmin puolin korkeina kuin suuret männyt. Kummallakin oli ihmisen vartalo mutta eläimen pää. Koukkupäistä sauvaa pitelevä hirvi oli mies. Varis oli nainen, kädessään puukko ja sirppi.

Kun vihdoinkin pääsin portille asti, näin myös ihmisvartioita. Heillä oli miekat vyöllä ja kaulassa paksut kultaketjut. Päätä peitti raitainen liina.

Vaikka olin hädin tuskin päässyt sisään kaupunkiin, olin jo uuvuksissa. Hidas eteneminen ja ihmisten jatkuva hälinä veivät voimat. Eläinten äänistä päätellen torin täytyi olla lähellä. Edelleen oli niin ahdasta, etten nähnyt jalkojani. Paikka haisi kuin olisin pudonnut Kalma-Jussin huusiin.

"Tulitko vasta, poika?" ohittamani nainen kysyi. Hänellä oli tuuheat kulmakarvat ja liian tuttavallinen hymy.

"Jos tulinkin?" Peräännyin kauemmas, sen mitä ihmis-massassa pystyin. Kaipasin ruokaa, en juttuseuraa.

"Säästän aikaasi." Naisen hymy leveni entisestään. Hampaat olivat luonnottoman valkoiset. "Voidaan sopia

heti töistä ja saat palkan jo viikon lopussa. Rakennuksilla tarvitaan aina uutta verta.”

”En tullut töihin.”

Nainen tuijotti minua kuin olisin puhunut vierasta kieltä. ”Sitten et ole varmaan kuul-”

”Tulin etsimään siskoani. Samanlainen tukka ja vaatteet. Vähän lyhyempi ja paljon äreämpi. Nimi on Uula. Onko näkynyt?”

”En voi sanoa, mutta meillä on lukuisia työntekijöitä. Jos siskosi on täällä, löytämiseen voi mennä hetki. Mikset ansaitsisi vähän siinä samalla? Mukava palata isot rahat taskussa kotiin, vaikkei sisko löytyisi.”

”En voi palata ilman Uulaa! Autat eniten häipymällä.” Nälkä teki minusta tavallista ärhäkämmän. Harkitsin vain selkäni kääntämistä. Epäkohteliasta, mutta kun en tuntenut naista, niin ehkä tämän kerran voisin olla tyyli.

”Puhutaan kuule vielä”, nainen sanoi.

”Sanoin jo ei. En pärjäisi rakennushommista, eikä Uulaakaan.” Lähdin jatkamaan matkaa. Eihän se totta ollut. Kaupunki oli tehnyt minusta heti valehtelijan, mutta halusin naisesta eroon.

Uula oli kiinnostunut kaikista rakennusjutuista ja suunnitellut ties mitä kojeita itsekin, vaikka lähinnä niistä seurasi harmia. Niin kuin isä aina sanoi: jos kerran näin oli pärjätty aina ennenkin, niin pärjättäisiin jatkossakin.

Huokaisin helpotuksesta, kun nainen siirtyi kiusaamaan jotakuta muuta. Se olisikin ollut liian kätevää, että ensimmäinen vastaantulija olisi tuntenut Uulan. Kaupungissa kun väkeä riitti.

Uusi Kemi.

Jalokivi kaupunkien joukossa. Loputtomien rikkauksien lähde. Kadut päällystetty kullalla.

Tai niin jotkut olivat väittäneet minulle kiriessään ohitsemi matkalla tänne. En ymmärtänyt jalokivistä, mutta sen tiesin, että sellaiset puheet olivat väistämättä valheita.

Myönnettävä tosin oli, että Uulan lähettämä kultakolikko oli aito. Isä oli väännellyt, käännellyt ja pureskellut sitä hampaat kipeänä. Olisin halunnut kysyä rahan ja viestin tuoneelta matkalaiselta yhtä ja toista. Valitettavasti hän oli häipynyt nopeaan, kun oli ymmärtänyt, ettei meillä päin välitetty vieraista.

Ei sillä lopulta ollut väliä. Nyt tiesin, minne Uula oli karannut. Etsisin hänet täältä ja saisin palaamaan kotiin tavalla tai toisella.

Nälkä ajoi minut lähimmän leipurikojun luo. Asetuin jonon jatkoksi. Kaikki halusivat tingata, joten aikaa kului. Siinä pyöriessäni kauempaa erottuva suuri, koristeellinen rakennus vei huomioni.

Sen täytyi olla faaraon palatsi. Hänen väitettiin olevan hyväntekijä, mutta ei päästään terve ihminen tarvinnut noin isoa kotia. Muutenkin talot täällä olivat ihmeen kookkaita. Mitä vikaa oli kunnon savupirtissä?

Isä aina sanoi, että kukaan oikeamielinen ei tarvinnut enempää kuin kaksi huonetta.

Vaaran laella erotin työläiset puurtamassa kuin muura-haiset pyramidin kimpussa. Sen rakennuksen tarkoituksesta en ymmärtänyt sitä vähää. Oliko se joku palvontapaikka vai viljavarasto? Varmasti jotain tärkeää kuitenkin, kun se oli niin valtava.

Olin vihdoin toisena jonossa. Nappasin käteeni tuoreen ruislimpun ja nälissäni mursin siitä palasen. Kauppias vilkaisi minua kulmat kurtussa. Laskin tuohikontin maahan näyttääkseni, etten ollut häipymässä maksamatta.

Olin kuullut, että täällä olisi ihmisiä joka puolelta. Uskoin sen vasta nyt, kun näin monenväriset ihot, hiukset ja vaatteet. Miten joku saattoi olla noin vaalea? Entä miten värjättiin hiuksiin noin syvät siniset tai kirkkaat vihreät?

Oma matkani oli kestänyt kuukauden, mutta osan porukasta täytyi olla vielä kauempaa.

Kylämme vanhimmat väittivät, ettei täällä ollut mitään kaupunkia. Ei ainakaan heidän nuoruudessaan ollut.

Yleensä he pitivät huolen, että olivat oikeassa puheissaan, mutta tällä kertaa oli toisin. Mutta ei kaupunki tyhjästäkään ollut voinut ilmaantua.

"Ja nälkäiselle herralle yksi limppu", kauppias sanoi, kun tuli vuoroni. "Tekee viisi."

Raotin reppua ja kaivoin tvoravannahkoja esiin.

Kauppias hirnahti. "No niin, vitsiniekka. Kolikot pöytään."

Huokaisin. Viisi kuparia leivästä oli kiskurihintaa. Olisin mieluummin maksanut tvoravannahoilla, koska niitä saattoi aina metsästää lisää. Jos joutuisin tuhlaamaan kuparia tätä tahtia, olisi pakko mennä rakennuksille töihin. Uula saisi korvata menetykseni, kun kerran oli niin rahoissaan.

Isältä oli mennyt viikkoja muuttaa viestin mukana tullut kolikko käytettävään muotoon kupariksi. Eihän kukaan pystynyt kultaa noin vain rikkomaan. Joutuisin vielä vaikeuksiin, kun olin ottanut vähän niistä repun pohjalle. Se oli kuitenkin ollut viisautta, kuten nyt nähtiin.

Laskin viisi kuparilanttia kuluneelle tiskille. "Kiitos. Leipä on hyvää."

Olin jo heittänyt kontin olalle, kun kauppias tarttui minua niskasta niin että vinkaisin.

"Rahat pöytään!"

"Siinähan ne on." Kuparit olivat yhä tiskillä. Niitä oli varmasti viisi.

Kauppias pyyhkäisi ne maahan. "Viisi kultaa, varas. Kuparista en tee edes ongenpainoa."

Kultaa? Hänen täytyi olla hullu. Sehän oli omaisuus! Ei yksi leipä olisi ikinä sen arvoinen tai jos olisi, niin ei kellään olisi siihen varaa.

Kauppias piteli minua, muttei päässyt pöytänsä takaa irtottamatta otetta. Vilkuilin ympärilleni. Viereisessä kossussa vanha nainen myi villiyrttikimppuja. Jokainen ostaja todella maksoi hänelle painavalla kultarahalla, jollaisen Uula oli lähettänyt kotiin.

”Saat sen takaisin.” Ojensin leipää ja muistin, että olin jo syönyt siitä osan. ”Tulin juuri. Ei minulla ole kultaa.”

”Huonompi homma. Vartijat!”

Kaksi pitkää vartijaa lähestyi meitä kädet miekkojensa kahvoilla. He eivät näyttäneet ystävällisiltä. Mitä jos saisin porttikiellon kaupunkiin? Tai joutuisin vankilaan ties miten pitkäksi aikaa? En ikinä tavoittaisi Uulaa.

Heitin kauppiasta limpulla. Hän rääkäisi ja irrotti otteensa. Ampaisin juoksuun. Vartijat huusivat jälkeeni. Tönnin tietä kontilla ja pujahdin kojujen väliin. Pompin taljoja notkuvan pöydän yli. Melkein törmäsin kuumana hohkavaan lettukärryyn ja sain jauhoja päälleni.

Aiemmin tukahduttanut väenpaljous oli äkkiä siunaus. Olin vartijoita pienempi ja vikkelämpi, joten he juuttuivat ihmisten sekaan ja jäivät pian taakse. Torin laidalla valitsin kapeimman kujan. Ryntäsin sitä pitkin, ja rotat pakenivat tieltäni talojen alle.

Juoksin monta kadunväliä ennen kuin uskalsin pysähtyä vetämään henkeä. Kirveli, kun kuparit olivat jääneet kauppiaalle. Niille olisi ollut käyttöä sitten, kun pääsisimme ulos täältä. Isä raivostuisi, kun saisi tietää huolimattomuudestani.

Pyyhin hikeä ja rojahdin yhden talon sivuportaille. Ne narahtivat ja askelma petti allani. Kaaduin mutaiseen maahan. Kipusin kiroillen ylös. Kuka ei osannut tämän vertaa portaita rakentaa? Kotona tällaista työnjälkeä ei olisi katseltu alkuunkaan.

Työdyin nojaamaan seinään. Miten täällä saattoi olla tuollaisia määriä kultaa? Vaaran alla täytyi olla valtava suoni. Se selittäisi pyramidin. Ei ihme, että tänne virtasi koko ajan lisää porukkaa. Jos töistä todella maksettiin kullalla, niin ehkä minunkin pitäisi uhrata sille pari päivää.

Vatsa muistutti taas nälästä. Olin ehtinyt syödä vain pari suupalaa. Kunpa olisin edes saanut napattua leivän mukaani. Maksaisin kyllä aikanaan takaisin.

Nyt sentään tiesin, miten Uula oli voinut lähettää kotiin sellaisen omaisuuden. Täällä se oli pikkurahaa.

Kun hengitykseni tasaantui, nappasin kontin olalleni ja astuin isommalle kadulle. Oli päästävä jonnekin, missä voisin kysellä Uulan perään. Hän ei ollut kertonut viestintuojalle mitään siitä, missä astui tai työskenteli, mutta täällä hänen täytyi olla. Oli vain ajan kysymys kunnes löytäisin hänet.

Siihen asti täytyisi olla varovainen ja keksiä, mistä löytäisin halvempaa ruokaa.

"Tuolla hän on!"

Näin kolme vartijaa kauempana kadulla. He osoittivat ikävästi suoraan minua. Eikö tästä tulisi ikinä loppua?

Käännyin kannoillani ja ehdin ottaa pari juoksuaskelta ennen kuin törmäsin suoraan niihin kahteen vartijaan, jotka olivat lähteneet perääni torilla. Toinen kaatoi minut maahan ja toinen laski miekan terän kurkulleni.

"Älä suotta puuskuta. Pääset kiven sisään lepäämään."

LUKU 2

Kellari, johon minut raahattiin, oli kostea ja haisi homeelta. Käteni oli sidottu selän taakse ja kontti viety. Rimpuilin ja vakuutin syyttömyyttäni, mutta kukaan ei kuunnellut. Enhän varsinaisesti ollut syytön. Näin jälkeempäin ajateltuna oli ehkä ollut virhe heittää kauppiasta leivällä. Hänen nenästään oli ilmeisesti tullut aika tavalla verta.

Sellejä oli pitkät rivit, mutta ne olivat lähes tyhjät. Tietysti minut tungettiin juuri siihen, jonka vieressä virui joku. Väitin vastaan, mutten saanut armoa. Ties millainen hullu murhaaja tai muu turmeltunut hirviö siellä odotti. Väliseinät olivat kalteria, joten hän vääntäisi niskani nurin, jos en olisi varuillani.

”Kädet”, vartija sanoi.

”Ette voi jättää minua tänne!”

”Ole sitten siteissä.” Vartijat tekivät lähtöä.

”Odottakaal!” Hivuttauduin ovelle, mutta pysyttelin mahdollisimman kaukana asutusta sellistä.

Työnsin käteni kalterien välistä ja köysi otettiin pois. Vartija potkaisi vielä ovea, niin että peräännyin kauemmas. Hieroin ranteitani. Sormia tykytti, kun veri pääsi taas kunnolla kiertämään.

Vartijat häipyivät naureskellen. Kuulemma joku tuomari miettisi asiaani tarkemmin, kun ehtisi. Jos jaksaisi.

En ollut tajunnut kysyä, milloin saisin ruokaa. Vai mä-
tänisinkö tänne?

"Mitä sä teit?" kuului kysymys viereisestä sellistä.

Kavahdin ääntä. "En mitään."

"Sut ihan vaan huvikseen raahattiin tänne? Selvä
homma."

"Väärinkäsitys", sanoin. Yritin pitää ääneni vakaana,
mutta se kävi koko ajan vaikeammaksi. "En tiennyt, että
kaikki maksaa kultaa."

"Sä olet uusi." Varjoista astui esiin pari vuotta minua
nuorempi poika, jonka hiukset olivat pienillä leteillä, ja le-
teissä kultaisia helmiä. "Tervetuloa Uuteen Kemiin."

Vastasin kömpelösti hänen sulavaan kumarrukseensa.
Ei hän vaikuttanut murhaajalta, mutta kaupunkilaisten
kanssa ulkonäkö saattoi pettää.

"Älä näytä noin säikyltä. Ne panee sut vaan pakkotyö-
hön. Saat maksettua velan parissa viikossa."

"Ei ole aikaa. Etsin siskoani, Uulaa. Oletko tavannut?
Vähän näköiseni, mutta vanhempi."

Pojan katse muuttui tutkivaksi. "Mikä sun nimi on?"

"Katajakylän Nuukso, mutta olisi kohteliasta esittäytyä
ensin itse." Ojensin epäröiden kättäni. Hän saattoi olla
murhaaja, mutta esittäytyminen ilman kättelyä oli ennen-
kuulumatonta.

"Uuden Kemin Thot." Poika kätteli niin rivakasti, että
olkapäätäni oli mennä sijoiltaan.

"Hauska tavata. Miksi sinä olet täällä?"

"Isä käski tehdä välillä jotain hyödyllistä, eikä huvitta-
nut, joten hiivin salaa areenalle." Thot nauroi niin, että selli
kaikui.

En ymmärtänyt, mikä selliin joutumisessa oli hänen mie-
lestään niin huvittavaa. "Mikä se areena on?"

Thotin silmiin syttyi innostus. "Etkö sä tiedä areenasta?
Se on parasta tässä koko paikassa. Siellä on taistelunäytök-
siä, kilpa-ajoja ja hirviöitä."

"Hirviöitä?" Metsissä liikkui kaikkia vaarallisia petoja, mutta tämä kuulosti pahemmalta.

"Joskus ne taistelee keskenään ja joskus sotureita vastaan. Pahimmat rikolliset heitetään niille. Tai heitettäisiin, mutta ei täällä kukaan ketään murhaile, kun rahaa on kaikille. Varkaat ja muut yleensä karkotetaan tai pannaan pakkotyöhön. Välillä on sellaisia kuin sä, joka ei tiedä mikä on meininki ja sitten mokaa. Suurin osa oppii kerrasta. Kyllä sä pärjää. Hienoa, että olet täällä."

"No, kiitos. Eiköhän se tästä. Täällä pitäisi kertoa ihmisille, että vain kulta kelpaa"

"Kyllähän siitä lukee kylteissä joka puolella."

"No, eivät kaikki osaa lukea, joten ei paljon auta", sanoin.

"Yleensä kaikki kyllä osaa."

"Ihan sama. Unohda. Voiko täältä lähettää sanaa ulos? Siskoni on rahoissaan. Hän voisi maksaa velkani."

"Eiköhän se onnistu", Thot sanoi. "Siskosi on varmasti iloinen, kun näette pitkästä aikaa."

Rinnassani muljahti kylmä möykky. "Toivottavasti. Uula karkasi pari vuotta sitten. Häipyi vain ja jätti meidät. Nyt hän lähetti rahaa ja viestin, että oli kunnossa. Mutta ei sanaakaan siitä, että aikoiisi palata."

"Älä ole noin synkkis", Thot sanoi. "Mä olen varma, että saatte hommat taas rullaamaan. Uusi Kemi toteuttaa kaikkien unelmat. Tai niin isä aina sanoo."

"Miksi tällä paikalla on niin outo nimi?" kysyin.

"Koska isän mielestä tän paikan on tarkoitus muistuttaa porukkaa menneistä hienouksista tai jotain."

"Jalokivi kaupunkien joukossa ja jotain sellaista."

"Just niin! Isä olis innoissaan, kun joku kerrankin tajuu."

En kyllä tajunnut, mutta Thot pysyisi paremmin hiljaa, jos luulisi niin. "Miten saan puhuttua vartijoille?"

"Ne tuo ruokaa kohta", Thot sanoi. "Mä voin jututtaa niitä."

"Ei tarvitse. Pärjään kyllä itse."

"Älä ole noin hapan, hei", Thot sanoi. "Samassa veneessä tässä ollaan."

"Ei kyllä olla. Minä olen syyttä täällä ja sinä taas rikoit käskyjä tahallaan."

Thotin ilme vakavoitui. "Jos sä olet noin äksy ja vastenmielinen, vaikka joku yrittää auttaa, niin ei ihme, jos Uula häipyi."

"Et tiedä Uulasta mitään, joten pidä pääsi kiinni", tiuskaisin. "Jouduimme pyytämään naapureilta apua syystöihin hänen vuokseen. Onneksi meidän kylässä pidetään toisista huolta."

Thot katsoi minua pitkään. "Että teidän kylässä kaikki on loistavasti? Paremmin kuin täällä?"

"Se on totuus."

Portaista kuului askelia. Paikalle saapui neljä vartijaa ja heidän jäljessään nainen sinisessä, kultakirjaillussa asussa. Sulkakoristeinen päähine hehkui sinisenä lyhtyjen valossa.

En ollut ikinä nähnyt ketään niin hienoissa vaatteissa. Jopa täällä kellarissa hän loisti kuin aurinko.

"Totuutta on näemmä montaa lajia", nainen sanoi.

Vasta äänestä tunnistin hänet Uulaksi. Tuijotin häntä silmät suurina. Minne hontelo ja epävarma siskoni oli kadonnut? Hän näytti kuningattarelta, jos sellaisia vielä oli josain.

"Uula!" Ryntäsin kalteriovea vasten. "Olet kunnossa."

Uula ei edes katsonut minuun vaan puhui Thotille. "Isäsi ei arvosta puuhiasi."

"Eipä isä arvosta muuta kuin kaupunkileikkejään", Thot sanoi. "Jos se ei anna mun auttaa, niin yhtä hyvin voin pyöriä areenalla."

"Et nyt, kun levottomuudet ovat lisääntyneet." Uula nyökkäsi vartijoille. Yksi avasi Thotin oven ja loput tarttuivat poikaan. "Pääset vielä hengestäsi."

"Mitä tää nyt on?" Thot rimpui, mutta hänet painettiin maahan. "Mitä hittoa, Nefer?"

Mitä odottaa Silkkomaan takana?

Nuukson piti vain hakea siskonsa uhkaavasta kaupungista ja raahata tämä takaisin kotikylään. Sen sijaan hän päätyi kaltereiden taakse, faaraon oikeuden armoille. Hänet pelastaa hopeahiuksinen Aino, jonka ihon alla loistaa outoja valoja — mutta vaikeudet ovat vasta alussa. Kaupunki on ajautumassa kaaokseen toistaitoisen hallitsijan vuoksi ja kaikki sen asukkaat ovat vaarassa. Onnistuuko Nuukso pelastamaan siskonsa ennen kuin nanobotit pääsevät valloilleen ja tuhoavat kaiken?

Nanofaarao vie lukijan takaisin ilmastokatastrofin jälkeiseen Suomeen, jossa moni meille tuttu asia on saanut uuden muodon. Eivätkä kaikki voi tai halua muistaa historiaa oikein...

N84.2

ISBN 978-952-80-6992-8

Kansi: Karin Niemi

